

"D'altra banda, el 22 d'abril (1996) la policia va desallotjar el grup que havia okupat una casa a Santa Coloma de Gramenet".

Un altre cas, "el desallotjament dels okupes de la fàbrica del carrer del Bruc de Terrassa, el 7 d'octubre passat (1995). (...) El 26 de juliol es va desallotjar la casa dels carrer Argentona (Barcelona) sense ordre judicial; el mateix mes hom emetia un ordre de desallotjament per via penal del Cine Okupat del carrer Princesa (Barcelona)" (El Princesa està en un carrer molt cèntric, per això va produir un gran ressò mediàtic).

Amb açò, el que hom pretén és criminalitzar la cultura alternativa, açò és, aquella que és independent de la cultura oficial, basada en els diners. Vivim en una societat en què hem de pagar per tot, fins i tot per anar a buscar rovellons. La cultura alternativa seria intentar viure la marge del diner, però no del tot, perquè avui és impossible. Almenys intentar-ho.

És a dir, qüestionar el que tothom té assumit: treballar per tal de pagar-se la casa, el pis, les necessitats, etc., que es redueix a: menjar, dormir i treballar.

El que molesta les autoritats és que hi haja gent, no aïllada, sinó organitzada que es qüestionen el quotidià.

Concretament, a la Hamsa, una fàbrica abandonada a prop de Barcelona, existia un local d'assaig insonoritzat, una sala de reunions de grups, concerts, xerrades, etc. Fins i tot hi havia gent de l'assemblea de filosofia de la Universitat Central de Barcelona que estaven muntant un local per reunir-se i un casal filosòfic, amb una biblioteca i una sala per fer treballs. Inclús un grup de circ. Aquest casal va ser desallotjat el 16 de setembre de l'any passat.

D'altra banda, al Guinardó el 27 de desembre del 93, un grup d'una vintena de joves va okupar un espai solar abandonat. Ara, aquest centre és utilitzat per joves del barri, veïns que organitzen revetlles, dinars etc. Molts dels mobles i electrodomèstics de la casa han estat cedits pel veïnat, tot millorant així la qualitat de vida de cadascú, perquè la qualitat

JOAN SANCHEZ

Guerra entre "okupas" y policías en el barrio Gótico de Barcelona.

de vida no cal mesurar-la en paràmetres materials ni de benestar. Però les autoritats s'oposen i criminalitzen tot açò.

A més, cal fer notar que al desallotjament del Cine Princesa hi van participar més de 200 policies i un helicòpter. Al "d'una antiga fàbrica de confeccions del barri de Salamanca, a Madrid" -segons El País de l'onze de març de 1997- la policia va detindre 154 persones, d'elles només 70 eren okupes. Fins i tot un policia en el moment del desallotjament va treure la seua pistola reglamentària. Inclús també un helicòpter va col·laborar en el desallotjament.

És curiós, a més, que a El País, al costat d'aquesta notícia, hi havia un anunci d'hipoteques del banc Central Hispano...

Així doncs, qui ataca amb violència desmesurada: "Els okupes" o La Policia?

El que els interessa protegir, més que el patrimoni, és l'ordre socioeconòmic que qüestiona el moviment okupa.

La violència del nostre sistema econòmic-polític és molt subtil, però no podem negar que

hi ha context de violència per part de l'Estat. Al llarg d'uns 14 anys, al nostre voltant, hi ha hagut ocupacions, al llarg de 14 anys hi ha hagut desallotjaments i en cap s'ha produït violència per part dels okupes. La violència més bé procedeix de la policia en el moment que desallotja. Un exemple d'açò el tenim en la foto del desallotjament del Cine Princesa. El peu de foto diu "Guerra entre okupas i policies..."

Però, una guerra és que les porres de 5 policies amenacen i peguen una persona indefensa?

És així com hom reprimeix la llibertat de qüestionar? De criticar? D'imaginar? De viure?

Pel que sembla: **Sí**

Si obrim una miqueta més el nostre horitzó veurem que entre aquests desallotjaments i l'assalt a tirs de l'exèrcit (de l'Estat) de Perú a l'ambaixada de Japó, el dimarts, 22 d'abril passat, no hi ha més que uns quilòmetres de distància.

"ESPAÑA VA BIEN". Les Coves també...

Els covarxins també podríem utilitzar aquesta frase que ha fet tan popular el govern de la nació. I és que a Les Coves dona la sensació de que també "va tot bé". Si comencem mirant la borsa de treball, ens donarem compte que tot el món treballa, que trobar una persona per llogar-la és un problema i que fins i tot nombrosos immigrants de l'altra banda de l'estret fa molt de temps que es mantenen al

poble perquè tenen feina i no paren. I açò és bo per al poble com també és bo que comprem cotxes i tractors nous encara que es tinguen que gastar o invertir tres o quatre kilòs de pessetes. També és bo que els covarxins comprem o construïm noves vivendes i que en elles tinguem que invertir entre deu o quinze kilòs. Totes estes coses i altres més ens demostren que "Les Coves va bé". Però, ens hem de quei-

xar, i ens hem de queixar perquè voldríem que anaren millor. Haguérem volgut que no es tancara la fàbrica d'argila encara que el fum i la pols molestara. Voldríem que, d'una vegada per totes es posara en funcionament el pla de regadiu. Voldríem que es donara una solució ràpida i bona per a tots en el problema dels olors dels purins. I també voldríem que es ficara una maneta a moltes cosetes més que farien que millorara el benestar social dels veïns. Però a pesar de que queixar-nos es una cosa que sempre ho farem, hem de reconèixer que "Les Coves va bé".

ALBELLA